

[Margrete Auken]

jeg? Har man planer for det? Har man lagt op til en politisk beslutning om, hvorvidt en sådan evakuering skal sættes i værk? Forhenværende miljøminister hr. Ivar Nørgaard sagde i sin redegørelse for 2 år siden, at dette skulle undersøges nærmere. Det er det ikke blevet. Hvordan går det for resten med jodtabletterne? Ja men sandsynligheden, siger man, er jo så lille. Miljøstyrelsen tillader sig stadig at slynge tal ud. Her behøver vi heldigvis ikke underrette svenskerne om, at disse tal er ren manipulation, idet f. eks. det svenske Statistiska Centralbyrån den 7. marts 1980 karakteriserede dem sådan: »De præsenterede data må anses for at være ren fiktion uden nogen prognoseværdi.« Tilsvarende vurderinger er kommet i Danmark fra institut for matematisk statistik. Selv Risø har – hårdt presset, det erkender jeg – indrømmet noget lignende i et svar til miljøudvalget. Men styrelsen kører bare videre, støttet af Ølgaard og REO.

Det er også grove løjer i redegørelsen at slynge dette helt vilkårlige tal ud: seks hundrede millionte dele pr. år. Denne udslyngning sker i gennemgangen af landforureningsgruppens rapport. Denne rapport er også virkelig problematisk, så man må gøre noget for at nedbringe sandsynligheden så meget, som man nu kan. Tænk på, at til vurdering af risikoen for sundhedsskader ved indånding går man rask væk ud fra, at dosis reduceres med 80 pct. ved at gå inden døre. Vi har ved flere lejligheder fra denne talerstol henvist til Rasmussenrapporten, der klart siger, at reduktionen meget vel kan blive 0 pct. Bevismaterialet for landforureningsgruppens påstand om de 80 pct. er ikke-eksisterende. Eller hvordan med den underlige idé med, at der nok ikke sætter sig så meget affald på glatte flader, dvs. i byer, det, der kaldes afsætningshastigheden? Det var her Risø ifølge Ove Nathan pludselig ændrede sine beregninger drastisk, reducerede dem med 10 pct. Man kunne så spørge, om det var ved den lejlighed, eksperten på miljøstyrelsens luftforureningslaboratorium fik besked på at holde sig tilbage med sine beregninger, det dér med miljøstyrelsens almindelige praksis med uddeling af mundkurve til besværlige eksperter. I hvert fald er der al mulig grund til at være meget skeptisk over for de fremlagte beregninger.

Hvis man derimod går ud fra, at tallene er ens over det hele – og det bør man nok – og samtidig forholder sig skeptisk til værdien af at gå inden døre, og det bør man nok også, ser man, at antallet af skader stiger voldsomt. Men ministerens sære procenter kommer til at ligge dér, og de får det nærmest til at tage sig ud som en influenzaepidemi, hvis der skete det værst tænkelige uheld på Barsebäck, og dermed bliver de jo nærmest pinlige.

Og så kommer igen ligesom ved beredskabsplanen alle de groteske forestillinger om, at vi skal til at grave have og vende fliser og sikkert meget mere. Hvem skal gøre det? Det bliver ikke mig, det siger jeg. Eller hvor lægger man de kasserede afgrøder? Intet svar. Hvor gør man i det hele taget af alt det, man renser op? Her er jo ingen muligheder for at smide væk.

Nej, man behøver egentlig ikke læse ret længe i landforureningsgruppens rapport, for man uanset dens groteske konklusioner og alt for optimistiske beregninger begynder at begribe, hvorfor regeringen alligevel har haft meget vanskeligt ved at sidde den folkelige kritik overhørig. Nu vel, regeringen har konkluderet klarere og klogere, end rapporterne lagde op til.

Nu venter vi så spændt på svar fra svenskerne. Selv om vi ikke havde haft den nordiske miljøkonvention, skylder vi hinanden at respektere det, når der fremføres klager over og kritik af miljømæssige forurempninger af hinandens lande. På Nordisk Råds session i Helsingfors fremførte jeg danskerne forpligtelse til at gøre noget ved vores medansvar for forureningen af den svenske natur ved svovldioxydforureningen fra vores egen produktion. Det står jeg ved, og jeg vil nærmest sige: uanset om svenskerne sidder vores kritik af Barsebäck overhørig. Det skal naturligvis ikke gå ud over de svenske søer, at den svenske regering er ligeglad med den danske bekymring for, hvordan det vil gå vores land. Men det vil uægtelig styrke tilskyndelsen til at gøre noget for at gribe ind over for svovldioxydforureningen, hvis svenskerne også lytter til os. Sådan tror jeg naturligvis også man vil tænke i Sverige, og vi har for resten flere svenskeres ord for, at det vil få betydning, at vi henvender os om Barsebäck. Bl. a. den svenske statsminister, Thorbjörn Fälldin, har lovet os det. Miljøkonven-